

Сараєво, дня 30/II 1904

Високоповажний Пане !

Якраз нїсем лист з 26/II на пошту, аж ту довідуюсь, що той цїлий акт вже прийшов до Дирекції "dringend" з наказом, аби Дирекція всі акта предложила. Но аж тепер стала Дирекція мудріша - бо тельмом переслухала свідків /а давнїше не хотїла/ і вже /26-го або 29/II / відіслала цїлий той нещасливий конволют до "Landesregierung" звідки ще сего тижня буде певно предложений міністерству.

Можливо, що в тих актах Дирекція піднесе і мою деяку похибку - а то умисно вигадану аби себе ратувати, радше аби себе не зблалувати, а по друге не знав чи свідки зі страху перед можливов секатуров висказали правду, чи збрехали, а по третє що може і я сам в чім дрібку провинив ся котру то провину Дирекція буде ся старати піднести до величини воля! Еслиж я навіть яким маковим зерном провинив ся, то лише з тої причини, щом був в станї в котрім мігем з розуму зійти - ergo - не повинно ся звалити на мене, лише на Кліпсіса, бо він мене до того стану привів!

Я могу навести случай найновїший, где один ся допустив ошущства / і також є провізоричний / а дістав кари 30 к і загрозили лише, що в н найблизшїм случаю наженут!

Осьмілюсь отже уклїнно Вас просити щоби сьте зволили ласкаво так с скоро як лише мож бути у міністра Бурїана, та ему всьо розповісти, що я в сих листах написав.

Змидуйтесь, а ми будем Всевишнього молити, щоби Ваші добрі діла сторицею винагородив! Прошу горячо, уїміт ся ласкаво за мнов що лише в Ваших силах.

З найглибшим поважанем Ваш найнизший слуга

Лев Посацкий

Сараєво, дня 25/І 1906

Високоповажаний Пане і Добродію!

Почувавсь до милого обов'язку зложити у стін Ваших як найсердечнішу подяку за Ваше ласкаве вставлене ся за мною у міністра Буріяна, котрої однак не мігам скорше висказати, бо рада державна була вже якраз замкнена, коли я від Вас ту відомість одержав, тож думавем, що Вас вже у Відни нема.

На жаль однак, доси не маю найменшої відомости зі сторони дирекції, очевидно що ті пани у міністерстві добре ся мають а біду знають лише теоретично з книжок. Мені вже вийшов остатній шельг, так що якби не милосердіє людське, бувбим вже давно з жінок і дитинов на морозі із голоду скінчив жите. У справді я вже вишу межи смертею а помішанем змислів, бо ме дуже часто припадає гадка відобрати собі то нужденне жите!

Маю Вас ! Не пожадуйте еще раз свого труду, та попросіт щоби мою справу сейчас полагодили, щоб - не було за пізно...
Даруйте на милість Бога що Вам докучаю, бо не маю нікого більше до когобим ся міг звернути.

З глибоким поважанем

Лев Посацкий